

EXTERIÖR HOS DVÄRGSCHNAUZER.

Nedskrivet av Maria Landergård i nov 2018.

Nulägesbeskrivning:

Exteriören hos dagens Dvärgschnauzer får anses hålla en relativt hög kvalitet, det kan man se inte minst på det stora antal dvärgschnauzer som placerar sig i BIG och BIS tävlingar på Svenska Kennelklubbens (SKK) utställningar.

Men ingenting är så bra att det inte kan bli bättre! Ett av problemen är att det finns **flera "typer" representerade inom vår ras.**

Det handlar då främst om två huvudtyper, den mer "kontinentala" eller europeiska med moderlandet Tyskland som förebild. Här prioriteras framför allt sträva pälsar och välpigmenterade färger samt schnauzeruttryck med "skärpa" eller "sting" i uttrycket. Denna falang poängterar också välvinklade fronter med utpräglad förbröst.

Den andra typen är mer "anglosaxiskt/amerikanskt" influerad med långa halsar och mycket fina resningar, dock betydligt rakare i fronten än den kontinentala typen. De har långa vackra huvuden. Öronen är små, betydligt högre ansatta och öron tippen faller mer över mot pannan än ligger utmed kindens sida. Pälskvalitet och färg prioriteras inte i lika hög grad som i den förra gruppen, eftersom man hellre vill se volym i benhår och långa skägg.

Eftersom kvalitén genomgående är ganska hög har fokus för uppfödarna mest kretsat kring vad som är rätt "typ" och detaljer som "öron" och "svansar". Parallellitet och marktrånga bakställ framför allt i rörelse och i större utsträckning på svart och silver än på de övriga färgerna har också diskuterats. Även framstället är ofta trångt i synnerhet på svart och silver. Bröstkorgen skall också vara tillräckligt lång och djup. Korrekt sträv päls, struktur och färg är ständigt återkommande samtalsämne samt problem med storlek, där både för små och för stora hundar finns. Den sistnämnda, dvs för stora dvärgschnauzer, är dock betydligt vanligare än för små.

Korrekt **Balans och Proportion** påpekas ofta som mycket viktigt att komma ihåg. Rätt proportioner innebär att kroppslängden från bröstbensknöl till höftbensknöl är lika långa som mankhöjden. Det innebär också att benlängden och bröstdjupet utgör ca hälften av mankhöjden. En obalans här ger antingen lågbenta eller högbenta individer. Lika mycket fel bådadelarna. Sist skall ryggens längd från manke till svansansättning rymma två huvudlängder från pannans nackknöl till nosspets. Spontant slår mig tanken att våra hundars huvuden ofta är längre än detta. Vad sätter vi som mål?

Sist, men inte minst viktigt har **rörelserna** omdebatterats. För mycket "trippande" framben som inte tar för sig framåt utan istället strävar uppåt och är för höga. Detta fel är inte ovanligt och beror oftast på för dåligt vinklade framställ. Bakställen är oftast mer välvinklade men här har ett annat fenomen börjat visa sig allt oftare och det är "hoppa steg" med ett eller bägge bakbenen och framför allt synligt i lite snabbare trav. Det ser lite ut som om

hunden i fråga inte orkar eller kan ta ut ett tillräckligt långt steg utan att det känns obehagligt och därför hoppar till lite med benet.

Några exteriöra överdrifter får man väl tacksamt betrakta som obefintliga i vår ras.

Målsättningar:

Då rasen har sitt ursprung/ hemland i Tyskland, kommer vi att i följande text luta oss mot och citera den rasstandard som finns för Dvärgschnauzer.

Viktiga måttförhållanden: "Dvärgschnauzern skall vara KVADRATISKT byggd, varvid mankhöjden ungefär skall motsvara kroppslängden. Huvudets hela längd (från nosspets till nackknöl) skall motsvara hälften av ryggens längd (från manke till svansansättning).

FOTNOT. En kvadrat är ju en fyrkant, dvärgschnauzern är kvadratisk till skillnad mot de flesta andra raser som är mer rektangulära., dvs de har lite längre kroppar än sin mankhöjd.

Vidare skall dvärgschnauzern vara "kraftig, elegant och snarare kompakt än smäcker". Den skall också enligt standarden vara: "**en förminskad kopia av schnauzern**".

Det känns viktigt att alla försöker sträva efter att dessa måttförhållanden efterlevs.

Storlek: Enligt standarden skall dvärgschnauzern vara "30-35 cm över manken och väga 4-8 kg". Det är relativt vanligt att speciellt hanarna i vår ras ligger på övre storleksgränsen och att flera hanar i en kull kan bli för stora. Oftast blir tikarna mindre, men de tikar som understiger 32 cm har väldigt svårt att göra sig gällande i våra utställningsringar, trots att det är helt ok enligt standarden. I standarden står tydligt att max en cm skillnad från standarden kan accepteras, men 2 cm över räknas som ett diskvalificerande fel. Detta är viktigt att komma ihåg och något som uppfödarna alltid skall ha i åtanke. Anledningen att vi kanske omedvetet strävar mot lite större hundar är att de ser pampigare och flashigare ut och därför har större chans att vinna på utställning. Men här har domarna en viktig roll genom att använda mätsticka och inte premiera för stora hundar!

Huvudet: Enligt standarden skall "huvudet stå i proportion till hundens kroppsmassa. Pannan skall vara flat och löpa parallellt med nosryggen". Detta innebär att en liten kort hund naturligt inte har lika långt huvud som en större hund. Likaså kan ett längre skägg göra att huvudet ser längre ut än på en hund med kortare strävare skägg. För uttryckets skull är det viktigt att nos och pannlinje är parallella. Det förekommer dock att pannan är lite bakåtsluttande.

Ögon: Många strävar efter små mörka ögon, men faktum är att det i standarden står att de skall vara "medelstora, ovala och med livligt uttryck"!

Öron: Nu till något som debatterats flitigt bland våra uppfödare. Somliga anser att öronen skall vara små medan andra anser det vara helt ok med lite större öron, även domarna har olika mening i denna fråga. I Standarden står det **INGENTING OM ÖRONENS STORLEK!!** Man

kan då kanske anta att de skall vara lagom stora eller medelstora eller kanske att storleken inte har någon större betydelse?

Däremot står det: **”att de skall vara högt ansatta och att örats inre kant skall ligga mot kinderna och vara riktade framåt mot tinningarna. Öronvikningen skall INTE ligga ovanför skallens plan”**.

En fri tolkning av detta skulle i så fall innebära att öronen skall vara lagom /medelstora, ligga an mot kinden och att öronvikningen inte skall ligga ovanför skallens plan. (Jämför med terrier som har vikningen ovanför hjässans plan och där örat tippas rakt fram och ner mot pannan.) Kan vi enas om ett gemensamt mål här? Kanske en syntes av olika meningar?

Svans: Det finns ju idag alla typer av svans på dvärgschnauzer och det verkar finnas en tendens att den gärna vill lägga sig framåt ner över ryggen. Svansen är ju en förlängning av ryggraden och hur den formar sig har mycket att göra med hur hundens kors ser ut.

Kors: I standarden står att korset skall vara **”LÄTT RUNDAT och omärkligt övergå i svansansättningen”**. Detta skulle kunna innebära att ett rakare eller mer plant kors lättare skulle ge svansar som lägger sig över eller ner på ryggen!

Tillbaks till standarden, där står det om SVANSEN:”skall vara naturlig (okuperad) och **formad som en sabel eller skära**”. Önskemålet bör alltså vara detta! En Sabel är ju ett svärd som kan vara något svängt/böjt men som går rakt ut/upp från ryggen. En skära däremot böjer sig ju tydligare och hamnar då över ryggen. Nu varierar ju svansens hållning även på hundens sinnesstämning, den har ju en benägenhet att hamna mer över ryggen om hunden är väldigt på alerten eller uppretad på tex en annan hund. Förr var tyskar, och även vi här i Sverige väldigt noga med att svansarna (trots att de var kuperade på den tiden), inte var brutna och låg från svansfästet upp över ryggen. Det kallades då för ”harsvans” och ansågs förkastligt, men förekom på en del importer framför allt från USA, som för övrigt var mycket snygga och eleganta och därför gillades av många. Vi kan dock utläsa att målet enligt standarden är att svansen har formen av ”sabel eller skära” och således helst inte skall ligga alltför hårt ner över ryggen. Kan detta vara ett mål för framtiden?

Bröstkorg och Förbröst: Enligt standarden skall ”Bröstkorgen vara måttligt bred, vara oval i genomskärning och nå till armbågarna. **Förbröstitet skall vara markant utvecklat genom bröstbensknappen**”.

Om framstället står det: ”Framstället skall vara kraftigt, rakt och inte trångt ställt”.

Vidare står det om Skulderbladen: ”att de skall vara så snedställda som möjligt och väl tillbakalagda. Vinkeln mot horisontallinjen skall vara 50 grader. ”Om överarmen står bla att: ”de skall vara välvinklade och ca 95-105 grader mot skulderbladen.

”Ländpartiet skall vara kort, kraftigt och djupt. Avståndet från sista revbenet till höften skall vara kort, varvid hunden verkar kompakt.”

Alla ovanstående citat från standarden ger en tämligen välvinklad front som på intet sett påminner om tex en terriers smalare och rakare front. Kan vi sätta som mål att enas om en välvinklad front med tillräcklig bredd och längd samt ett markerat förbröst?

Rörelser: I standarden står bl a att: "rörelserna skall vara fria och marktäckande. Frambenen skall ta för sig framåt så mycket som möjligt. Bakbenen skall ge det erforderliga påskjutet och vara mycket marktäckande och fjädrande."

Då man sett en tendens med alltför trippande rörelser med höga framben som inte har tillräcklig steglängd så kanske det bör sättas upp ett mål att sträva efter bättre frambensrörelser.

En ökning av "hoppa steg" på bakbenen gör att även detta fenomen bör uppmärksammas. Ett mål är att minska förekomsten av detta, som inte behöver vara patella men som under alla förhållanden inte är önskvärt.

På framför allt svart och silver bör målet vara strävan efter mer parallella och mindre marktrånga fram och bakställ.

Päls, Struktur och Färg: Åter till standarden: "Pälsen skall bestå av tät underull och hårt, strävt täckhår. Täckhåret skall vara tillräckligt långt för att dess struktur skall kunna bedömmas och varken vara borstigt eller vågigt"

Det är viktigt att vi är måna om att avla fram sträva pälsar med inte alltför tjock eller för lång underull. Om vi har detta som mål så skulle vi underlätta både för oss själva och våra valpköpare att få mer lättskötta pälsar. Ofta är det just underullen som när den blir för tjock eller långhårig ställer till problem med skötseln.

På peppar och salt är det viktigt att få trefärgade bandade hår- svart-vit-svart, så att hunden verkligen blir "spräcklig". Gulaktig färg är ok på underullen men bör undvikas på täckhåren. För stora och vita tecken är inte önskvärt utan så jämn färg över hela hunden är en målsättning!

De vita har lite problem inte bara med "typ" och uttryck utan också med att många som är sträva blir lite gulaktiga i tonen och de som är vita ofta blir för mjuka i pälsen. En målsättning vore att förbättra detta.

Svarta bör sträva efter så svart färg som möjligt men acceptera att färgen blir gråare på klippytor. Svart och silver bör se upp med övertecknade vita tecken.